

Паёми мавлудии

Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ

**ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, роҳибон, порсоён ва тамоми фарзандони
боимони**

Калисои Православию Рус

*Муҳаббати Худо ба мо дар он зоҳир шуд, ки
Худо Писари Ягонаи Худо ба ҷаҳон фирисод,
то ки мо ба воситаи Ӯ ҳаёт ёбем*

(1 Юх. 4, 9)

Ҳазрати кашишҳои олимартаба, падарони гиромикадр, роҳибон ва роҳобаҳои маъсум, бародарон ва хоҳарони арҷманд!

Аз самими диле, ки аз зуҳури Писари Худованд дар ҷисм саршори шодмонист, ба
ҳамаи шумо мурочиат карда, ба муносибати ҷашни дурахшон ва ҳаётбахши Мавлуди
Худованд ва Наҷотбахши мо Исои Масеҳ табрик менамоем.

*«Худоро ҷалол дар ариши аъло ва осоиштагӣ бар замин, ва ҳусни тавачҷӯҳ дар
миёни мардум бод!»* (Луқ. 2, 14). Сол ба сол фуруди бо сухан тасвирнашавандаи
Наҷотбахшро ба пеши мо ситоиш карда, мо, мисли ҷӯпонҳои қадимии Байт-ул-лаҳм, ки аз
Фаришта *«муждаи бузургеро, ки барои тамоми қавм хоҳад буд»* (Луқ. 2, 10) шунида
буданд, мешитобем, то бо ҷашмони маънавии худ нузули Масеҳро бубинем, ки зуҳури
Онро пайғамбарони шариф пешгӯӣ кардаанд ва мардону занони зиёде мунтазир будаанд.

Ва акнун, ба қавли пайғамбар Ҳаччай, *Хостаи ҳамаи халқҳо* (Ҳачч. 2, 7) *Худро кам
дониста, ба сурати гулом даромад ва ба одамон монандӣ пайдо кард* (Флп. 2, 7).
Худованди Гетӣ на қасри шаҳаншоҳӣ, на манзили ҳокимони ин дунё, на кӯшки
сарватмандону асилзодагонро мепазирад. Ба Ӯ ҳатто дар меҳмонсарой ҷой ёфт намешавад.
Фарзанди Худованд дар ғоре барои ҳайвонот зода мешавад, ба Ӯ охуре барои ғизои
ҳайвонҳо чун гаҳвора хидмат мекунад.

*Чӣ чизе фақиртар аз гору чӣ чизе фурутантар аз пардаҳоест, ки дар онҳо
ғановати Яздон партав афканда буд?* Масеҳ барои Фарзи наҷоти мо *фақри ниҳониро*
(ҷашни Ипакои) пазируфта, қасдан он арзишхоеро қабул надорад, ки дар дунёи мо хеле
муҳим шумурда мешаванд: ҳокимият, сарват, шуҳрат, асилзодагӣ ва мақоми иҷтимоӣ. Ӯ
бароямон қонуни дигари зиндагӣ – қонуни фурутанӣ ва муҳаббатро пешниҳод менамояд,
ки бар ғуруру кина пирӯз мешавад. Мутобиқи ин қонун, заъфи инсонӣ, ки ба неъмат
Парвардигор пайваستاаст, ба он неруе табдил меёбад, ки соҳибони ҳокимияту қудрати ин
дунё ба он наметавонанд муқобилият кунанд. Неруи Парвардигор худро на дар ҳашамати
хокӣ ва рифоҳи дунявӣ, балки дар хоксорӣ ва шикастанафсии қалб зоҳир месозад.

Ба гуфтаи ҳазрати Серафими Саровский, «Худо қалбҳоеро мечӯяд, ки саршор аз муҳаббат ба Худованд ва наздикон аст, - ана ин тахтест, ки нишастан ба онро дӯст медорад... “Писарам, қалбатро ба ман бидеҳ, – мегӯяд Ӯ, – ҳамаи дигарро Ман Худам ба ту мениҳам”, зеро дар қалби инсонӣ Мулки Худованд метавонад ҷой гирад» (Сухбат дар бораи мақсади зиндагии масеҳӣ). Худо аз гадоёну бехонумонҳо ҳазар намекунад, ба онҳое нафрат надорад, ки пули кам ва кори камобрӯ доранд ва, зиёда аз ин, Ӯ ба онҳое бетаваҷҷӯҳ нест, ки нуқси ҷисмонӣ доранд ё беморони вазнинанд. Ҳамаи ин худ ба худ инсонро ба Худованд наздик ва аз Ӯ дур намекунад, бинобар ин набояд вайро маънос кунад ва ё сабаби навмедии хонумонсӯз гардад. Начотбахш аз худӣ мо тақозо мекунад. *Писарам! Духтарам! Қалби худро ба Ман бидеҳ, –* даъват мекунад Ӯ (Масал. 23, 26).

Чашни мафтункунандаи Мавлуд ба мо зарурати бемайлон пайравӣ кардан ба Масеҳро хотирнишон месозад, ки *омадааст, то ки мо ҳаёт ёбем ва ва онро бо фаровонӣ дошта бошем* (Юх. 10, 10), ва Худ ягона роҳи дуруст ва ҳақиқати бебаҳс ва ҳаёти воқеӣ аст (Юх. 14, 6). Ва бигзор моро мушкilotи ногузир дучоршаванда натарсонад ва бигзор ягон каси моро санҷишҳои бар дӯшамон афтада музтар насозад, зеро Худо бо мост! Худо бо мост ва аз зиндагии мо тарс берун мешавад. Худо бо мост ва мо оромиши рӯхонӣ ва шодмонӣ ба даст меорем. Худо бо мост ва мо бо умеди қотеона ба Ӯ саёҳати заминии худро анҷом медиҳем.

Инсон аз пайи Масеҳ роҳ паймуда, муқобили ҳаводиси ин ҷаҳон меравад. Он мутеъ намешавад, зеро маҳз гуноҳ моро аз Худо дур месозад ва зиндагии моро воқеан талх мекунад. Маҳз он пеши нури муҳаббати Худовандиро гирифта моро гирифтори бадбахтиҳои бисёре карда, қалбҳои моро нисбат ба инсонҳои дигар сангин месозад. Гуноҳ танҳо ба василаи неъматӣ Рӯҳи Қудсӣ, ки бароямон аз тариқи Калисо мерасад, мағлуб мешавад. Неруи Худовандӣ, ки аз сӯи мо пазируфта мешавад, олами ботинии моро дигаргун менамояд ва ва мутобиқи хости Худованд ёрӣ медиҳад, то олами зоҳирӣ тағйир дода шавад. Ва аз ин рӯ онҳое, ки ба ин ва ё он тариқ аз ваҳдати калисоӣ берун мемонанд, мисли дарахти хушкшаванда қобилияти самари воқеан нек доданро аз даст медиҳанд.

Ман мехостам имрӯз сухани хосаеро ба сокинони Украина ибраз намоям. Муҳолифати бародаркуш, ки дар сарзамини Украина ба миён омадааст, набояд дар дили фарзандони калисо тухми адоват кошта, онҳоро аз ҳам ҷудо кунад. Насронии воқеӣ наметавонад на наздиконро, на касони дурро бад бинад. «*Шунидаед, - Худованд ба ашхоси ба Ӯ тавачҷӯҳкарда рӯй меоварад, - ки гуфта шудааст: ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун. Лекин Ман ба шумо мегӯям: душмани худро дӯст бидоред,...* то ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед, зеро Ӯ ба офтоби Худ амр медиҳад, то бар бадону некон тулӯъ кунад» (Мат. 5, 43-45). Бигзор ин суханони Начотбахш барои ҳамаи мо роҳнамои зиндагӣ гарданд ва бигзор кинаю адоват бар дигарон ҳаргиз дар ҷони мо маскан нагирад.

Аз тамоми фарзандони Калисои Православии сермиллати Рус даъват ба амал меорам, ки барои зудтар комилан қатъ гаштани хусумат дар Украина, барои ҷароҳатҳои ҳам баданӣ ва ҳам рӯҳие, ҷанг ба одамон расонидааст, дуо кунанд. Ҳам дар маъбад ва ҳам дар хона инро аз Парвардигор самимона хостор шавем, ҳамчунин барои он масеҳиёне дуо кунем, ки дур аз кишваҳоямон мезиянд ва аз муҳолифатҳои мусаллаҳона азият мекашанд.

Дар ин шаби нурбори Мавлудӣ ва рӯзҳои қудсии пасин Начотбахш ва Худованди худро мадҳу ситоиш мекунем, ки хеле некҳимматӣ карда, ба хоҳири инсондӯстии Худ ба

ин ҷаҳон омадааст. Ба мисли мунаҷҷимони инҷилӣ ба Тифли Парвардигор – Масеҳ хадяҳои худро меорем: ба ҷои зар – муҳаббати самимонаи худро, ба ҷои бухур – ниёиши гарму ҷӯшон, ба ҷои ҳанут – муносибати нек ва меҳрубона ба касони наздику дур.

Бори дигар ҳамаи шумо, азизонамро бо иди дурахшони Мавлуд ва ҳамчунин бо Соли нави фарорасида табрик карда, бо дуоям бароятон неъмату раҳмати фаровон аз Худованди Валинеъмат – Исо таманно менамоем. Омин.

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

*Мавлуди Масеҳ,
с. 2015/2016,
ш. Маскав*